

D ů v o d y:

Zákonem stanovená lhůta rekursní platí i pro opravný prostředek prvního soudu podle § 15 nesp. pat., nyní § 45 zákona č. 100/31 (sb. n. s. č. 1385) a počítá se ode dne, kdy došly spisy od soudu rekursního u soudů první stolice (J. Bl. 551/17, rozh. z 28. srpna 1917 R V 511/17). V tomto případě došly spisy u prvního soudu dne 3. dubna 1934, dovolací recurs prvního soudu byl podán dne 5. května 1934 (datován je 19. dubna 1934), tedy byl vznesen po uplynutí patnáctidenní lhůty rekursní § 36 (1) zákona č. 100/1931, tudíž opožděně.

Čís. 13681.

Delší rekursní lhůta podle § 83 ex. ř. platí jen, jde-li v rekursu o důvody a otázky, jež plynou z povahy věci a ze speciálních předpisů §§ 79 až 82 ex. ř.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, R I 747/34.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě cizozemského exekučního titulu. Rekursní soud odmítl recurs dlužníka jako opožděný. **D ů v o d y:** Napadené usnesení bylo povinné straně doručeno dne 14. února 1934, stížnost byla podána dne 28. února 1934, tudíž 14. dne po doručení. Jde o řešení otázky, zda činila lhůta k rekursu proti povolení exekuce ve smyslu § 83 ex. ř. čtrnáct dní, či podle § 65 ex. ř. osm dní. Jak již nejvyšší soud rozhodl v exekuční věci týchž stran ze dne 21. října 1933 č. j. R I 931/33-I č. sb. 12939 platí předpis posledního odstavce § 83 ex. ř. (čtrnáctidenní rekursní lhůta a přípustnost mimořádné dovolací stížnosti) jen pro případ, že jde při vyřízení rekursu o otázky a zájmy speciální, jež plynou z povahy věci a ze speciálních předpisů §§ 79 až 82 ex. ř., tudíž pokud jest stížnost podána z důvodů, které souvisejí s otázkou vykonatelnosti cizozemského exekučního titulu. Pokud však stížnost není podána z těchto důvodů, nýbrž z důvodů nesouvisejících s otázkou vykonatelnosti exekučních titulů a z takových důvodů, týkajících se otázek povahy obecné, které se mohou vyskytnouti při každé jiné exekuci na základě tuzemského exekučního titulu, neplatí výjimečný předpis § 83 ex. ř. V souzeném případě nepodala povinná strana stížnost z důvodů souvisejících s otázkou vykonatelnosti cizozemského exekučního titulu. Uplatňovala především, že není přesně určen předmět žádaného plnění, že rakousko-uherské zlaté koruny neexistují, pročez prý navržený exekuční způsob jest pochybený, ježto měla býti vedena exekuce podle § 346 ex. ř., dále že vymáhající strana neosvědčila způsobem uvedeným v § 9 ex. ř. přechod vymáhané pohledávky z firmy A. na tuzemskou reprezentaci této pojišťovny a konečně nedovolenost a nemožnost plnění plynoucí z devisových předpisů vydaných v Československé republice. Jest tudíž vidno, že stěžovatel nenapadal povolení exekuce z důvodů uvedených v §§ 80 a 81 ex. ř., nýbrž z důvodů, které se mohou vyskytnouti při každé jiné exekuci na základě tuzemského exekučního titulu, ježto s otázkou vykonatelnosti cizozemského rozsudku vůbec nesouvisejí. Plynula tudíž stě-

žovateli jen osmidenní rekursní lhůta ve smyslu § 65 ex. ř., a byl rekurs podaný teprve čtrnáctý den po doručení opozděný.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by nepřihlížeje k zamítavým důvodům uvedeným v napadeném usnesení o rekursu dále jednal.

Důvody:

V zásadě jest sice souhlasiti s rekursním soudem, že to, co bylo uvedeno o přípustnosti mimořádného dovolacího rekursu v rozh. čís. 12939 sb. n. s., k němuž rekursní soud poukázal, platí obdobně a důsledně i o delší rekursní lhůtě § 83 ex. ř., že by totiž tuto delší rekursní lhůtu bylo lze uznati jen v tom případě, pokud v rekursu jde o důvody a otázky, jež plynou z povahy věci a ze speciálních předpisů obsažených v § 79 až 82 ex. ř. Než v souzeném případě opíral rekurent tvrzenou nepřípustnost exekuce i o předpis § 81 ex. ř. Jest proto uznati, že byl rekurs, a to také v ostatním obsahu, podán včas a bude teprve při věcném vyřízení rekursu uvažovati o tom, je-li rekurs opodstatněn, pokud se opírá též o zmíněné již místo zákona.

Čís. 13682.

Vymáhající věřitel, jenž vědomě navrhl exekuci na věc nepatřící povinnému, nýbrž osobě třetí, ručí jí za škodu tím vzniklou.

Třetí osoba svou škodu spoluzavinila a musí ji nésti stejným dílem, věděla-li včas o exekuci na její věc a nepodnikla nic na obranu svého práva.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, Rv I 1747/32.)

Žalobci měli motorovou trojkolku uloženu v garáži spolku Č. Spolek Č. dal trojkolku do úschovy žalovanému spediteru, jenž zažaloval skladné proti spolku Č. a, vysoudiv spor, vedl k vydobytí této pohledávky exekuci na trojkolku, jež pak byla v dražbě prodána. Žalobou, o níž tu jde, domáhali se žalobci na žalovaném zaplacení 14.000 Kč (prý cena trojkolky), tvrdíce, že žalovaný, podáváje exekuční návrh, věděl, že trojkolka nenáleží spolku Č., nýbrž žalobcům. Oba nižší soudy žalobu zamítly.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky nižších soudů a vrátil věc soudu prvé stolice, by dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud zjistil, že žalovaný učinil návrh, by mu k vydobytí pohledávky proti klubu Č. povolena byla exekuce zabavením a prodejem trojkolky v jeho úschově jsoucí, a že, čině tento návrh věděl, že trojkolka není jměním strany povinné (klubu Č.), nýbrž že je vlastnictvím žalobců. Mylně má odvolací soud za to, že žalovaný nejednal protiprávně, poněvadž prý se zabavení stalo správně podle předpisů §§ 253, 262 ex. ř. a návozu pro soudní vykonavatele a poněvadž prý žalobci o tomto